

То плював на ріку, то тягнув її вдаль

Ігор Павлюк

То плював на ріку, то тягнув її вдаль, за собою.
Аж тремтіло вино від далеких невадських стрільб.
З хліба кулю ліпити?
Собі здаватись без бою?
Добре предкам жилося —
Вони ходили по сіль.

На розумному небі читали сільських пророків,
Самогонка хиталася в глиняних чарах чаш.
Так замерзла вода розриває залізні боки,
Кат робочо шепоче замацаний отченаш.

Ми, в неволі розмножені,
Згорблено вмієм жити,
Як веселі корови й радісні свинки як.
Алкоголіки наші мудріші за психів ситих,
Що в Європі живуть, США, у льодяних краях.

І крізь нігті рожеві світ цукроокий мітять,
Що летить у зорю, як по шаблі зозулин крик.
Ми, на жаль, не останні — й першими нам не світить,
А середнім навіки шарпати чортомлик.

Біле небо ріки і снігів пожовтіле м'ясо...
І по дудках кісток гориляка тече у світ.
То плював на ріку.
То тягнув її аж до Спаса.
По розумному небі, по голубій крові.

Мазав світлом, як паску її, мов печінку синю,
Зігріваючи льодом, льодом заморських вин.
Не вдається повстання.
Во ім'я отця і сина...
Але ж де той, їй-Богу,
Де той, їй-Богу, син?..